

indbefatter skatter og afgifter. Dette har bl. a. medført, at folketinget flere gange har måtte lovgive om et særpristal.

Under den bestemte forudsætning, at der ikke gennemføres et særpristal for tjenestemændene, men at en ændring af pristalsberegningen får virkning for samtlige pristalsregulerede borgere, vil det konservative folkeparti under folketingets behandling virke for en ændring af den bestående pristalsberegning, for så vidt angår skatter og afgifter.“

Endelig fremsætter de *radikale* repræsentanter en særudtalelse, i hvilken de anfører, at det af det for kommissionen foreliggende fremgår, at den specielle tanke om at udelukke skatterne af pristallet kan have utilsigtede virkninger, som f. eks. kan medføre stigninger i pristallet uden tilsvarende stigninger i leveomkostningerne, ligesom eventuelle fremtidige nedsættelser i skatter og afgifter ikke vil medføre tilsvarende nedsættelse af pristallet.

Mindretallet må efter den af venstres repræsentanter fremsatte særudtalelse vedrørende disse spørgsmål forvente, at venstrepartiet under sagens behandling i folketinget vil udforme de af partiets repræsentanter fremsatte tanker i konkrete forslag ledsaget af redegørelse for deres virkninger. Mindretallet vil da være rede til nærmere at overveje sådanne forslag og på grundlag heraf tage stilling dertil.“

Ved fremsættelsen af lovforslaget gav *finansministeren* folketinget en meget udførlig redegørelse for dets baggrund og indhold, hvoraf gengives:

„Allerede få år efter, at tjenestemandsløven af 1946 var trådt i kraft, havde udviklingen medført en væsentlig større lønstigning i det private erhverv end den, som statstjenestemændene opnåede på grundlag af tjenestemandsløvens dyrtidstillægsordning. Der blev derfor af statstjenestemændenes organisationer fremsat ønske om generelle lønforbedringer for tjenestemændene. Da det måtte erkendes, at der navnlig som følge af overenskomstfornyelserne i privaterhvervet var opstået en skævhed mellem statens og privaterhvervets lønninger, blev der — første gang ved lov af 30. oktober 1948 — indført et midlertidigt løntillæg til statens tjenestemænd, hvorved man søgte at afbøde virkningerne af den forskellige lønudvikling for de førnævnte lønmodtagergrupper. Den nævnte tendens i lønudviklingen fortsatte i årene efter 1948, og det viste sig derfor nødvendigt at opretholde og yderligere udbygge det midlertidige løntillæg, hvilket er sket gentagne gange ved tidsbegrænsede love siden 1948.

Dyrtidstillægsordningen efter loven af 1946 indebar endvidere, at de højere og højest lønnede tjenestemænd ved prisstigninger opnåede en procentvis ringere dyrtidsregulering end de lavere lønnede tjenestemænd. I årene efter 1946 bevirkede denne ordning, at der fremkom en *nivellering* mellem de forskellige lønningsklasser. For at imødegå denne udvikling er der siden 1952 ved de tidsbegrænsede